

Bemærkninger til lovforslaget

1. Formål

Formålet med lovforslaget er at frigøre lovgivningen fra det formynderi, som loven om filmcensur er et udtryk for.

Ligesom statsmagten ikke skal give støtte til én bestemt kunst, skal statsmagten heller ikke kunne udelukke én bestemt filmkunst fra at blive set.

Det er i øvrigt forslagsstillernes opfattelse, at censur i praksis er umulig at gennemføre. Det er ofte forekommende, at børn under 16 år alligevel ser film, der er forbudt for børn under 16, enten i biografen, i TV eller på video.

De formynderiske forbud i Sverige mod alkohol betyder f.eks. blot, at svenskere får et helt unaturligt forhold til alkohol. Hvad der er forbudt, er jo straks mere interessant.

Det er forslagsstillernes opfattelse, at der i stedet kan påsættes en slags varedokumentation på film af alle slags. Branchens distributører bør selv udpege et panel, der kan vurdere filmene og give dem en anbefaling.

En sådan anbefaling kan både indeholde en bedømmelse af pædagogiske, kunstneriske og underholdningsmæssige kvaliteter.

Det er imidlertid ikke nødvendigt at lave nogen lovgivning for at danne et sådant panel, som branchen selv vil finde vigtigt i filmcensurens fravær.

2. Baggrund

Den danske lovgivning om filmcensur stammer tilbage fra 1969 og blev senest ændret i 1980.

Lovgivningen har flere gange siden været på vej til at blive ændret, men endnu er intet sket.

Kristeligt Folkeparti har ifølge Det Fri Aktuelt den 4. marts 1993 slået til lyd for at lade en skarp filmcensur gennemgå videofilm med henblik på at undgå, at unge ser voldelige videofilm.

Der cirkulerer i dag så mange voldsvideoer blandt børn og unge, at uanset om man nu starter censuren af videoerne eller ej, vil markedet alligevel være dækket. Desuden er det også en kendsgerning, at det forbudte virker umådelig tiltrækkende på specielt unge, der skal afprøve samfundets og forældrenes

grænser. De unge kan sagtens finde veje til at omgå censuren.

3. Konklusion

»Enhver er berettiget til på tryk og tale at offentliggøre sine tanker, dog under ansvar for domstolene«, hedder det i grundlovens § 77.

Det er forslagsstillernes opfattelse, at filmcensuren krænger disse grundlovssikrede frihedsrettigheder.

Ganske vist skriver Henrik Zahle i »Dansk Forfatningsret 3 – Menneskerettigheder«, at »med hensyn til teater og film skal kort bemærkes, at disse før 1953 var omfattet af censurordninger, at det ikke var hensigten med ændringen af grundloven af 1953 at tage grundlaget for disse censurordninger bort, og at man derfor har antaget, at grundlovens § 77 ikke vil hindre genindførelse af den nu ophævede censur inden for teater og film.«

På trods af dette er det en kendsgerning, at filmcensuren i praksis indskrænker grundlovens frihedsrettigheder og strider kraftigt imod de vesteuropæiske frihedsidealer. Der er således kun argumenter for at ophæve denne overflødige lov, der årligt koster de danske skatteydere ca. 1 million kroner.

Forbrugerne af film har ikke meget ud af den negative vejledning, som filmcensuren er udtryk for, men burde – hvis der overhovedet skal eksistere et organ på området – snarere være hjulpet af et positivt panel oprettet af branchen.

Et positivt anbefalingspanel vil have den fordel, at det vil være af kommerciel værdi for distributørerne og udmærket for forældre, der vil give deres børn kvalitet, og for tv-stationer, der vil købe film.

Loven om Statens Filmcensur er et eksempel på én af de love, der sagtens kan ophæves, uden at det giver nogen problemer for det danske samfund, så hvorfor ikke gøre det?

Nærværende forslag er indeholdt i Fremskridtspartiets lovkatalog 1992-93, ISBN 87-89766-02-4, udgivet af Fremskridtspartiets folketingsgruppe september 1992, forslag nr. 58, side 17.